

arbejdsmarkedsforliget, og som for en stor dels vedkommende er udmøntet i de tre lovforslag, L 60, L 61 og L 62, som vi behandler i dag.

Der er ingen grund til, at vi her og nu træder mere rundt i de mange forringelser, der er for folk i offentlig jobtræning, for dimittender, for arbejdsløse, der bliver tvunget ud i arbejde uden for eget fag, osv.

Jeg vil i stedet fremhæve en meget alvorlig bivirkning af arbejdsmarkedsforliget, som er, at Socialdemokraterne og De Radikale for et alt for langt stykke tid har pantsat modstanden mod og alternativet til VK-regeringen. Det handler jo ikke bare om justering af rådighedsregler, dagpengeret, satser osv., selv om det er alvorligt nok. Det handler om ideologi, det handler om systemer før mennesker i stedet for mennesker før systemer, et system, hvor diverse såkaldte eksperter ideologisk forbereder de angreb på arbejderbefolkningen, som regeringen finder nødvendige.

I denne omgang var det kontanthjælpsmodtagerne, som skulle have et hak. Nu er de såkaldte vismænd gået i gang med at forberede de næste tiltag. Når den nyeste vismandsrapport fremhæver, at dagpengene er for høje og efterlønnen er for dyr, er det ikke tilfældigt. Hvis det lykkes at skabe forståelse for den slags asociale synspunkter, falder regeringens hammer.

Regeringens arbejdsmarkedspolitiske mål tegner sig klarere og klarere: Et enstrengt system uden a-kasser, hvor man som arbejdsløs reduceres til social klient. Et arbejdsmarked uden overenskomster, hvor arbejdsløse i virksomhedspraktik og jobtræning udfører ordinært arbejde uden ordinær løn. Et arbejdsmarked, hvor de ansattes rettigheder ikke kan forsvares af fagforeninger, konfliktret og eksklusivaftaler. Et arbejdsmarked, hvor det, at det skal kunne betale sig at arbejde, betyder lavere ydelser i stedet for gode og sunde arbejdsforhold og ordentlige lønninger.

Jeg vil godt tilføje, at den aktuelle diskussion, hvor nogle partier udtrykker en frygt for invasion af billig arbejdskraft fra Østeuropa i forbindelse med EU-udvidelsen, er helt ude af proportion i forhold til de problemer på arbejdsmarkedet, som følger af regeringens arbejdsmarkedspolitik.

Kort sagt er den eneste reelle måde, hvorpå man sikrer et arbejdsmarked med ordnede forhold uden løntrykkeri og konkurrenceforvriddning, for det første, at de faglige organisationer får de bedste muligheder for at lave og forsvare

overenskomster. Så hold nallerne væk fra konfliktretten og eksklusivaftalerne. For det andet er det at sikre, at også arbejdsløse får en anstændig indkomst, så vi ikke så at sige motiverer folk til mere eller mindre lyssky metoder til at supplere indkomsten. Med jeg vil ikke på nogen måde opfordre til sort eller illegalt arbejde, blot konstatere, at det er en del af virkeligheden.

Kl. 11.30

Ifølge BAT-kartellet vil der i 2002 alene inden for bygge- og anlægs-, skovbrugs-, landbrugs- og gartneriområderne være 6.555 illegale arbejdere i Danmark. Ud over følgerne, hvad angår løn- og arbejdsforhold, vil det også betyde, at staten går glip af næsten 0,5 mia. kr. i skat og moms.

Og når det handler om sort arbejde, er det et forsigtigt skøn fra arbejdsgiverforeningen inden for hotel og restauration, at over 5 mia. kr. omsættes sort alene inden for deres område.

Det er alvorlige problemer på arbejdsmarkedet, som vi skal gøre noget ved, og løsningen ligger i vid udstrækning gennem aktive faglige organisationer støttet af arbejdsmarkedspolitikken.

For Enhedslisten er det vigtigt at vise, at der er en anden vej for udviklingen på arbejdsmarkedet, og vi er på det rene med, at det kræver mere end os selv, hvis den anden vej skal være andet end luftkasteller.

Lad mig derfor bare antyde et alternativ til den arbejdsmarkedspolitik, som forligspartierne har belastet de arbejdsløse med.

For det første er det logik for burhøns, at der er brug for flere arbejdspladser. Sagen er jo, at på trods af økonomisk medvind er der stadig alt for mange arbejdsløse på dagpenge, på kontanthjælp, i aktivering, på førtidspension, overgangsydelse og efterløn.

Et nogenlunde ædrueligt bud på, hvor mange der reelt er arbejdsløse, er ca. 400.000, og nu er selv det officielle arbejdsløshedstal begyndt at stige igen. Det er grotesk, i betragtning af at de, der er i arbejde, alt for ofte bliver nedslidt af højt arbejdstempo og for lang arbejdstid. Det gælder ikke mindst på offentlige arbejdspladser, hvor hjemmehjælperne, sygeplejersker, pædagoger og andre knokler for at opretholde en rimelig social service.

Da vi sammen med den tidligere regering lavede servicejobordningen var det udtryk for almindelig sund fornuft. I stedet for at folk blev holdt hen i passiv forsørgelse eller håbløs aktivering kunne deres arbejdskraft bruges til at for-